

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅλοι ὅσοι λάβαμε τό Βάπτισμα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί πιστεύουμε Ὁρθόδοξα εἴμαστε πλήρη μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δηλ. τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού ἔχει κεφαλή τόν ἴδιο τόν Θεάνθρωπο Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος λάβαμε τήν Σφραγίδα τῆς Δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί διά τῆς θείας Μεταλήψεως τοῦ Τιμίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐνωνόμαστε μέ τόν Χριστό καί γινόμαστε μέλη τοῦ Σώματός Του.

Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μόνο στήν ὁποία ἐνωνόμαστε μέ τόν Ἀληθινό Θεό καί μόνο μέσα στήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά σωθεῖ, ἀποκηρύττουμε καί ἀπορρίπτουμε δημόσια τίς ποικίλες αἵρέσεις, οἱ ὁποῖες μόλυναν ἀρκετά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση δέν βλάπτει μόνο ἐκείνους, πού πιστεύει σ' αὐτήν, ἀλλά καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόσον ἐκείνοι, πού ἔχουν αἰρετικό φρόνημα στήν Ἐκκλησία, διακηρύττουν τήν αἵρεση καί στά ὑπόλοιπα μέλη λόγω καί ἔργω, διασκορπίζοντας ἔτσι τό μικρόβιο τῆς αἵρέσεως σ' ὁλόκληρο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση, ὅταν διακηρύττεται ἀπό ἐπίσκοπο ἢ ἱερέα, βλάπτει καί τοὺς πιστούς. Ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νά φροντίζει, ὥστε τά μέλη τοῦ ποιμνίου του νά μὴν διδάσκουν αἵρέσεις. Ἄν οἱ ἠθικές ἀμαρτίες χωρίζουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, ἀκόμη περισσότερο ἡ αἵρεση. Τό καθῆκον τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς Ἀληθείας, ἐφόσον ἡ ἀγιότης συνδέεται ὀργανικά μέ τήν Ἀλήθεια¹. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Ἡ αἵρεση εἶναι ψέμα καί βλασφημία ἐναντίον τοῦ σαρκαρκεμένου Λόγου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ αἵρεση δημιουργεῖται ὡς πνευματική πλάνη καί διαμορφώνεται ὡς ἰδεολογία,

¹ Ἀγίασον αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι, Ἰω. 17, 17.

² Ρωμ. 12, 4-6.

³ Α΄ Κορ. 12, 21-22.

⁴ Α΄ Κορ. 12, 26-27.

⁵ Ἰω. 15, 26.

πού έναντιώνεται στην Αλήθεια, μηδενίζοντας τή δυνατότητα αγιότητας και σωτηρίας.

Όπως μία αρρώστια δέν βλάπτει μόνο τό ἄρρωστο ὄργανο, ἀλλά ὀλόκληρο τόν ὀργανισμό, μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ἡ αἵρεση, ἐφόσον δηλητηριάζει κάποια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, προκαλεῖ πόνο σέ ὀλόκληρο τό σῶμα τῆς καί τό βλάπτει. Γι'αὐτόν τόν λόγο, κάθε φορά πού ἐμφανιζόταν μία αἵρεση, ἡ ὁποία ἀπειλοῦσε τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, συνέρχονταν Οἰκουμενικές καί Τοπικές Σύνοδοι, πού ἀναθεμάτιζαν καί τήν αἵρεση καί τούς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι τήν ὑπεράσπιζαν. Μέ τόν τρόπο αὐτόν, ἀπέκοπταν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί τήν αἰρετική διδασκαλία καί αὐτούς, πού τήν προωθοῦσαν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, λέγει : *«καθάπερ γὰρ ἐν ἐνὶ σώματι πολλὰ μέλη ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν, οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σώμα ἔσμεν ἐν Χριστῷ, τὸ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητεῖαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως»*. Καί στήν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή : *«οὐ δύναται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρὶ· χρειάν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶ· χρειάν ὑμῶν οὐκ ἔχω· ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖά ἐστι»*, ἐπισημαίνοντας ἀκολούθως ὅτι *«εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη. Ὑμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους»*.

Ἐχοντας ὑπ'ὄψιν μας ὅτι μέχρι σήμερα δέν συνήλθαν Τοπικές Σύνοδοι, γιὰ νά καταδικάσουν ἐκείνους, πού παραβιάζουν ἐδῶ καί ἕνα περίπου αἰῶνα τόσο τούς Ἀποστολικούς Κανόνες, ὅσο καί τίς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, ἐμεῖς, ὡς ζωντανά μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀπορρίπτουμε καί ἀποστασιοποιούμεστε ἀπὸ ὅλες τίς πράξεις, τίς ὁποῖες καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία, δηλ. :

- τίς συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς, ὅπως τὴν λεγομένη «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», τούς «ἐσπερινούς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν» καί ἄλλες παρόμοιες ἐκδηλώσεις, πού λαμβάνουν χώρα σέ ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, κατὰ τὴν «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», στίς ὁποῖες προσκαλοῦνται αἰρετικοί νά κηρύξουν ἀπὸ τό Ἱερό καί Φοβερό Ὀρθόδοξο Βῆμα, ὅπου θυσιάζεται Χριστός ὁ Θεός,

- τὴν συμμετοχὴ σέ συγκρητιστικές διαθρησκευτικές καί διαχριστιανικές συναντήσεις, στίς ὁποῖες οἱ συμμετέχοντες προβαίνουν σέ συγκρητιστικές συμβολικές πράξεις καί γίνονται συμπροσευχές μέ

τούς αίρετικούς.

Αποκηρύττουμε ως αίρεση και απορρίπτουμε τόν Οικουμενισμό υπό όλες τις μορφές του :

α'. τήν παρουσία τών Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο τών Ἐκκλησιῶν»,

β'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ μόνο ἓνα μέρος τῆς Ἐκκλησίας,

γ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ὅλες οἱ χριστιανικές ὁμολογίες εἶναι κλάδοι τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας,

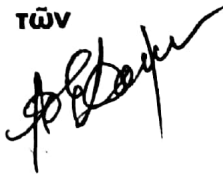
δ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μία Ἐκκλησία μεταξύ πολλῶν ἄλλων «οἰκογενειῶν Ἐκκλησιῶν», οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν μαζί τήν Μία Ἐκκλησία,

ε'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθεῖ. Ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, εἶναι Μία καί Μοναδική, ἐπειδή ἡ Κεφαλή της εἶναι Μία, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται διά τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς διοικήσεως καί διά τῆς ὑπακοῆς τῶν πιστῶν στήν ἱεραρχία της, ἐφ' ὅσον ἡ ἱεραρχία διατηρεῖ τήν ἐνότητα τῆς πίστεως.

στ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία εἶναι «διηρημένη σέ χριστιανικές ὁμολογίες», καί ὅτι τώρα ἐμεῖς, ὡς δῆθεν «νέοι πατέρες», θά πρέπει νά «ἐπανεύρουμε τήν ἐνότητά της» διά τοῦ «δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ», μέ τό νά ἀποδεχτοῦμε δηλ. ὡς βάση τῆς ἐνώσεως τῶν ὀρθοδόξων μέ τίς αἱρέσεις μία μινιμαλιστική πίστη, δηλ. μόνο τήν πίστη στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς Σεσαρκωμένο Θεό καί Σωτήρα, παραβλέποντας ὅλα τά ὑπόλοιπα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης τῆς μυστηριακῆς ἱερωσύνης, τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τῆς ἀκτίστου Χάριτος, τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων κλπ.

ζ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ὑπάρχει μία «ἀόρατη ἐνότητα» τῆς Ἐκκλησίας, μέσω τῆς κοινῆς πίστεως στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Ἰησοῦ Χριστό, ὡς Κύριο καί Σωτήρα, καί ὅτι αὐτήν (τήν «ἀόρατη ἐνότητα») θά ἀκολουθήσει μία «όρατή ἐνότητα», ἡ ὁποία θά ἐκπληρωθεῖ διά τῆς ἐνώσεως τῶν «ὁμολογιῶν» (ἐνότης ἐν τῇ ποικιλία τῶν δογμάτων καί παραδόσεων).

η'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἀρκεῖ νά πιστεύει κανεῖς στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Κύριο Ἰησοῦ, ὡς Θεό καί Σωτήρα, γιά νά ἀνήκει στήν Ἐκκλησία. Δηλ. ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς σύναξη ὅλων τῶν χριστιανικῶν «ὁμολογιῶν».

θ'. τήν αίρεση, σύμφωνα μέ τήν όποία ή Όρθόδοξη Έκκλησία καί ή αίρεση του Παπισμου είναι «άδελφές έκκλησίες» καί «οί δύο πνεύμονες», μέ τούς όποιους αναπνέει ή Μία Έκκλησία.

ι'. τήν αίρεση, σύμφωνα μέ τήν όποία μεταξύ τής Όρθοδόξου Έκκλησίας καί τής αίρέσεως του Παπισμου δέν υπάρχει καμία δογματική διαφορά, υποστηρίζοντας ότι ή μόνη διαφορά είναι τό παγκόσμιο πρωτείο έξουσίας του «πάπα» Ρώμης επί τής Καθόλου Έκκλησίας.

ια'. τίς άνορθόδοξες συμφωνίες, τίς όποιες υπέγραψαν οι εκπρόσωποι τών Όρθοδόξων Έκκλησιών στό πλαίσιο του διαχριστιανικού διαλόγου. Στο σημείο αυτό θέλουμε νά τονίσουμε ότι δέν είμαστε έναντίον του διαλόγου, μέ τήν προϋπόθεση, όμως, ότι αυτός διεξάγεται μέ όρθόδοξες βάσεις καί έχει ως σκοπό τήν έπιστροφή τών αίρετικών στην Όρθόδοξη Έκκλησία διά τής κατηχήσεως, τής άποκηρύξεως τής αίρέσεώς τους καί τών ιερών μυστηρίων του Βαπτίσματος, του Χρίσματος καί τής Θείας Εύχαριστίας.

ιγ'. τήν συμφωνία του Μπαλαμάντ, βάσει τής όποίας οι εκπρόσωποι τών Τοπικών Όρθοδόξων Έκκλησιών άποδέχτηκαν ένα νέο είδος Ουνίας καί αναγνώρισαν τά ψευδή Μυστήρια τών αίρετικών Παπικών. Η έν λόγω συμφωνία άπορρίφθηκε από τούς εκπρόσωπους τών Τοπικών Όρθοδόξων Έκκλησιών, πού συνήλθαν στη Baltimore τό 2000.

ιδ'. τήν αίρεση, κατά τήν όποία ή αίρεση του *Filioque* (ή έκπόρευση του Άγίου Πνεύματος «καί από τόν Υίο») είναι μόνο μία άπλή παρεξήγηση όρων, καί όχι μία αλλοίωση του δόγματος τής Άγίας Τριάδος, τό όποιο μās άπεκάλυψε ο ίδιος ο Θεός διά του σεσαρκωμένου Υιού του, του Ίησου Χριστού'.

ιε'. τήν λεγομένη «άρση τών αναθεμάτων» μεταξύ Όρθοδόξων καί Παπικών, αλλά καί τών μονοφυσιτών, μονοθελητών καί μονοενεργητών, τά όποία άπήγγειλαν οι Άγιες καί Οικουμενικές Σύνοδοι. Σύμφωνα μέ την όρθόδοξη διδασκαλία, ένα δογματικό άνάθεμα δέν άκυρώνεται κατά μαγικό τρόπο, αν δέν εκλείψουν πρώτα οι λόγοι του άναθεματισμού.

ιστ'. τήν αίρεση, κατά τήν όποία υπάρχει σωτήρια Χάρις καί έκτός τής Μιάς, Άγίας, Καθολικής καί Άποστολικής Όρθοδόξου Έκκλησίας καί ότι υπάρχει έγκυρο βάπτισμα καί ενεργούσα Χάρις τής ιερωσύνης καί έκτός τής Όρθοδόξου Έκκλησίας. Όμως, καθώς είναι γνωστόν, ή άπλή ιστορική καί τυπική ύπαρξη μιās διαδοχής από τούς Άποστόλους έως σήμερα καί ή άπλή έκφώνηση μιās φόρμουλας τής Άγίας Τριάδος δέν έπικυρώνει τά «μυστήρια» τών αίρετικών.

ιζ'. τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία δέν εἶναι δυνατόν οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες νά εἶναι ἐπίκαιροι στίς ἡμέρες μας, ἡ ὁποία (αἵρεση) ἀρνεῖται στήν οὐσία τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς Ἁγίους καί Θεοφόρους Πατέρες τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί, ἀκολούθως, τήν ἴδια τήν συνέχεια τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ὡς Θεανθρωπίνου θεσμοῦ.

ιη'. τήν αἵρεση, ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι δέν γνωρίζουμε ποιὰ εἶναι τά ὄρια μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς αἰρέσεως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὅλη ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἐνσωματωμένη σέ μία «ἀόρατη Ἐκκλησία». Κατά τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἱστορική, ὀρατή Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατέχει τήν ἀποστολική διαδοχή καί διατηρεῖ τήν Ὁρθή Πίστη, δηλ. τά δόγματα, τά ὁποία διατυπώθηκαν στίς Ἅγιες καί Οἰκουμενικές Συνόδους, καί τά ἀναθέματα, πού ὀριοθετοῦν τήν δογματική Ἀλήθεια ἀπό τό αἰρετικό ψέμα, καί τήν μεταδίδει ἕως συντελείας τῶν αἰώνων. Αὕτη ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη.

ιθ'. τήν αἵρεση, σύμφωνα μέ τήν ὁποία καί οἱ αἰρετικοί ἐνσωματώνονται κατά κάποιον τρόπο στήν Ἐκκλησία.

κα'. τήν μετατροπή τῆς οἰκονομίας σέ δόγμα καί κανόνα. Σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἡ οἰκονομία εἶναι ἡ πρὸς καιρόν παρέκκλιση ἀπό τήν ἀκρίβεια, τόν κανόνα τῆς πίστεως, λόγω τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν σέ ἐξαιρετικές περιστάσεις, ἔχοντας ὡς σκοπό τήν ἐπιστροφή τῶν ἀνθρώπων στήν ὀρθή πίστη, παρά τά ἀντικειμενικά ἐμπόδια. Ἡ οἰκονομία ἐφαρμόζεται μόνο σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις, προκειμένου νά ἐκπληρωθεῖ ἕνας καλός σκοπός σέ δυσμενεῖς καταστάσεις. Ἐφόσον, ὅμως, ἐκλείψουν οἱ ἐξαιρετικές περιστάσεις, ἡ συνέχιση τῆς ἐφαρμογῆς τῆς οἰκονομίας διασαλεύει καί καταστρατηγεῖ τήν κανονική τάξη, καί μ' αὐτόν τόν τρόπο δέν συνιστᾷ σοφή προσαρμογή, ἀλλά περιφρόνηση τῶν ἱερῶν θεσμῶν, καί ἐπομένως ὁδηγεῖ στήν περιφρόνηση τῆς Ὁρθοδοξίας.

κβ'. τούς λεγομένους «μικτούς γάμους» μεταξύ ὀρθοδόξων καί ἕτεροδόξων, ἐπειδή δέν δύνανται νά ἐνωθοῦν τά ἀντίθετα, δεδομένου ὅτι ἡ βασική προϋπόθεση τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου εἶναι ἡ κοινή ὀρθόδοξη πίστη τῶν ὑποψηφίων νεονύμφων, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νά εἶναι βαπτισμένοι κλπ. Τό μυστήριο τοῦ Γάμου εἶναι τό μυστήριο τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐνώσεως βάσει τῆς ὀρθῆς πίστεως. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἰσχύσει τό μυστήριο μόνο γιά ἕνα μέλος τοῦ ζευγαριοῦ, δηλ. γιά τό ὀρθόδοξο. Γι'αὐτόν τόν λόγο, ὁ μικτός γάμος καθίσταται ἄκυρος καί ἀνυπόστατος καί συνάμα συνιστᾷ συμπροσευχή μέ τούς ἕτεροδόξους.

κγ'. τήν διεξαγωγήν τοῦ διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί αἰρέσεων μέ κριτήριον τās προτεσταντικῆς πλατφόρμας καί οὐχί

τήν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν, τήν λεγομένην «ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν» καί τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν τοῦ ὄρου «ἐκκλησία» διά τούς αἰρετικούς, τόν Καταστατικόν Χάρτην τοῦ προτεσταντικοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»-αἵρέσεων καί τόν δογματικόν μινιμαλισμόν ὡς βάσιν τοῦ διαλόγου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν αἵρέσεων, τήν «Δήλωσιν τοῦ Τορόντο» τοῦ 1950, σύμφωνα μέ τήν ὁποίαν i) ὑπάρχουσιν μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ἐκτός τῶν τειχῶν Αὐτῆς, ii) ὑπάρχει Ἐκκλησία ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί iii) τό ἀποτελεῖν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περιεκτικώτερον ἔστιν ἢ τό ἀποτελεῖν μέλος τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι Οἰκουμενική, καί ὄχι οἰκουμενιστική, καί γι'αὐτόν τόν λόγο περιμένουμε ἀπό τά μέλη της νά ἐφαρμόζουν καί νά κηρύπτουν τήν Ὁρθοδοξία σέ ὅλη τήν κτίση, φέρνοντας πολλούς ἀνθρώπους στήν Κιβωτό τῆς Σωτηρίας, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, καθῶς ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως. Γι'αὐτόν τόν λόγο ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό τίς θέσεις ὄλων ἐκείνων, πού διδάσκουν καί ἐφαρμόζουν τίς προαναφερθεῖσες αἵρέσεις, εἴτε διατυπωμένες σέ πανορθόδοξες καί τοπικές συνόδους, εἴτε διακηρυγμένες ἀπό πατριάρχες, ἱεράρχες, ἱερεῖς, διακόνους, ὑποδιακόνους, ἀναγνώστες, μοναχοῦς, μοναχές ἢ ἀπλοῦς πιστοῦς.

Επιπλήτουμε ἐκείνους πού δέν προσπαθοῦν νά διορθώσουν τούς ἀδελφούς τους, οἱ ὁποῖοι ἔπесαν στήν οἰκουμενιστική πλάνη, υἱοθετώντας μιά παθητική, ἐφησυχαστική καί σιωπηλή στάση, τήν ὁποία ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς βλέπει ὡς τό τρίτο εἶδος ἀθείας, μετά τόν ἀθεισμό καί τήν αἵρεση.

Εὐχόμαστε ὑπέρ τῆς παρά τοῦ ἐν Τριάδι δοξαζομένου καί προσκυνουμένου Θεοῦ βοηθείας! Ἀμήν.

Ἐγραβα γινώσκων τὸν ἰσχυρισμὸν ὑψημῶν, ὅτι οὐκ
ἀναγνωρίζω μὲν τὴν Ὁρθόδοξον κληρικότητα (ἐκκλησιαστικὴν
ἐκκλησιαστικὴν ἀποστολήν καὶ τὴν ἀναγνωριστικὴν) καὶ
ἐπιμένω ἀποστῆναι ἀπὸ τῆς ἀφαιρετικῆς τῆς ἐκκλησίας
δόξας ἀφαιρῶν τὴν αὐτὴν οὐρανὸν καὶ Πατρὸς Ὁρθόδοξου
ἐξ ἧς ἐγὼ ἐσώμασθαι χερσίν μου
Ἐν Ἐπισημῶν ἡμερῶν Θεσσαλονίκης τῆς 26/1/2018
Γεώργιος Θεοφάνους